

Vicenç comprovant els comandaments.

La cambra de bany tenia tot el sostre folrat de fusta blanca. Semblava que volia ser o imitar una sauna finlandesa. Tenia una peculiaritat. Els companys més alts per a dutxar-se havien d'ajupir-se perquè tocaven el cap amb el sostre. També hi havia un bagul centenari i al damunt un casc groc amb l'anagrama de l'euro. En una paraula, detalls per a impressionar als babaus que s'hostejaven per aquells indrets. A més a més, l'aigua calenta només la va poder fruit la primera persona que es va dutxar. El termo es veu que era d'una capacitat petita.

DISSABTE - DIA 24.

A les 5 del matí ens aixecàrem i quan vam arribar davant del restaurant Prigó vam veure que tots els components del grup caminant nocturn jeien al terra fent una beccaina. No cito els noms dels membres d'aquest grup perquè no els sé.

Vora d'ells romania una pacient, dòcil, sofrida i valenta companya, amb la sàrria plena de motxilles i botelles d'aigua fresca. Era la "Carolina", la qual no era monaguesca sino catinena.

A partir d'aquest punt emprenguérem la caminada en direcció a l'Avellà on esmorzàrem tots junts. A continuació iniciàrem una baixada pronunciada i pedregosa i, aviat les alzines eren els únics arbres que ens van acompanyar pel barranc de Salvassòria.

Vam fer un descans a prop del Mas de Salvassòria amb la seua església en runes, testimonis silenciosos d'un temps passat ple de vida.

Els tres majestuosos pollancrea vora l'abeurador semblaven talment tres centinelles guardant el silenci de l'alzinar.

La Llèqua: Aquí el paisatge canvia. Terres planes de blat i ordí. La vegetació és pobra. La feligresia de temps passat omplia l'església i les campanes els cridaven a complir les seues obligacions. Ara romanen mudes.

Per fi a Morella.

Cap a Salvassòria.

Alguns ramats de vaques pasturen per sota de les escadusseres alzines.

A les 12 en punt, passat el Mas de Montsiacac vam veure de lluny la ciutat de Morella, seu de batalles carlines i lliberals i, molt abans, plaça forta del Rei Jaume.

Iniciàrem la baixada durant dues hores arribant al peu de la ciutat a les 2. Al mateix moment de l'arribada del grup acompanyats de la fidel Carolina, arribaren també un grup de ciclistes, uns amb mountainbike i altres amb bicis de corredor.

Uns amables covarxins ens pujaren amb la seua furgona a la piscina. Baixàrem al restaurant per a recuperar forces.

Menú: Entrants variats, amanida, carn torrada, vi, aigua de Benassal, gassosa, macedònia, café, licor i puro.

Cap a les 5 el grup del matí tornàrem cap a les Coves. La Carne, de camí cap a Atzeneta, passà per Vilanova i em deixà a casa. Com diu una dita alemanya:

"Ende gut, alles gut" = Final bo, tot bo. Dedico aquest humil "ripio" a tots els companys que m'han fet fruit dos dies de sol, natura i amistat.

Camí aspre però bo.

Penya-segat imponent
Casal d'aus rapinyaires
Quan pujo damunt teu
El meu esperit s'enlaire.

LA MORERIA

Vicent Borràs i Saura.

Vilanova d'Alcolea. La una de la nit (27-7-99)

Recuperant les energies.